

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/48/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1415010024
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1415010024.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudkýň JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného X. Q., pre pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/4/2015 z 25.02.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 3. júna 2015 v Bratislave takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaný X. Q., K.. XX.XX.XXXX B. O., I. O. Q., E.. Q. Č.. X, vo väzbe v Ústave na výkon väzby Bratislava od 25.08.2014 sa

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 2T/4/2015 z 25.02.2015 bol obžalovaný X. Q. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

nepravdivo sa vydávajúc za osobu V. X., K.. XX.XX.XXXX, sa v presne nezistený deň začiatkom kroku 2012 votrel do priazne poškodenej L. Š., K.. XX.XX.XXXX, nadviazal s ňou intímny pomer a začal s ňou bývať v jej prenajatom byte na ulici Q.. W.. I. Č.. XX B. O. a počas tohto spolužitia, vediac o jej úsporách, od nej vylákal peniaze v celkovej výške 10 900,- Euro, nepravdivo predstierajúc možnosti výhodného investovania zhodnotenia peňazí, pričom finančné prostriedky poškodená vybrala zo svojich účtov Č.. XXXXXXXX/XXXX a č. XXXXXXXX/XXXX výbermi dňa 14. augusta 2012 vo výške 2 000,- Euro, dňa 3. októbra 2012 vo výške 5 000,- Euro, dňa 29. apríla 2013 vo výške 900,- Euro, dňa 16. mája 2013 vo výške 3 000,- Euro a ktoré mu na dvakrát 3. októbra 2012 a 16. mája 2013 v byte odovzdala, avšak obžalovaný peniaze nikde neinvestoval a použil nezisteným spôsobom, čím spôsobil poškodenej L. T. Š., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., S. Č.. XX škodu vo výške 10 900,- Euro.

Za to bol odsúdený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky a 6 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/58/2014, zo dňa 25. augusta 2014, právoplatný dňa 25. augusta 2014, ako aj všetky ďalšie

rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodenú L. Š., K.. XX.XX.XXXX, I. O. O., S. Č.. XXXX/XX s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásil odvolanie obžalovaný X. Q.. Svoje odvolanie prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil, v ktorom s poukazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku uviedol, že je toho názoru, že v kontexte vykonaného dokazovania sú závery v ňom nesprávne a so zisteným skutkovým stavom sa nestotožňuje, nakoľko súd pri vyhodnotení dôkazov neprihliadol na početné rozpory v dôkazoch a pri rozhodovaní o vine sa neriadil zásadou in dubio pro reo.

K skutkovému stavu primárne uviedol, že dôkazy v spise, ako aj vykonané na hlavnom pojednávaní nepreukazujú skutočnosti, ktoré si okresný súd v rozsudku osvojil a tieto si vyložil v kontexte výpovede poškodenej napriek tomu, že jej verzii dôkazy nepotvrdzujú priamo a neraz ich až vážne spochybňujú.

Namietal predovšetkým skutočnosť, že sa mal votrieť do priazne poškodenej, získať si jej dôveru do takej miery, že spolu začali bývať a zasnúbili sa. V tejto súvislosti uviedol, že napriek tomu, že vedenie spoločnej domácnosti nie je kvalifikačným znakom prečinu podvodu, mala zásadný význam. Iniciatívu zoznámeniu sa s obžalovaným vyvinula práve poškodená a preto namietal tvrdenie, že si ju vyhládol ako svoju budúcu obeť, ktoré skutočnosti uvedené v napadnutom rozsudku nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Nepovažoval za sporné, že sa s poškodenou pozná a že bol niekoľko krát v jej byte, keďže sa s ňou intímne stýkal. Za sporné však považuje tvrdenie poškodenej, že sa s ním zasnúbila a viedli spoločnú domácnosť, čo popiera. Tejto jeho verzii nasvedčuje aj výpoveď svedkov Š. a O., ktorí v byte poškodenej nevideli žiadne mužské veci, napriek tomu, že poškodená tvrdila, že u nej býval vyše roka. Argumentoval, že ak by boli snúbenci, ktorí viedli spoločnú domácnosť, je prakticky vylúčené, že jeden z dvojice nemá v domácnosti svoje veci oblečenie, spoločné fotografie. V súvislosti so spolužitím s poškodenou, čo nesprávne vyhodnotil súd uvádzal, že do bytu poškodenej chodil, len keď sa s ňou intímne stýkal a aj jeho prítomnosť v byte poškodenej, keď tam prišli svedkovia Š. a O.S., nebola náhodná, keďže do bytu ich zavolala práve poškodená. Do pozornosti dal aj tvrdenie prenajímateľa garsónky, keď sa poškodenej pýtal, či býva v garsónke sama, pričom táto mu žitie s inou osobou poprela. V tejto súvislosti upriamil pozornosť, že ani jeden zo svedkov nebol prítomný udalosti, ktorá by súvisela so stíhaným skutkom, pričom svedok Š. vypovedal, že vie o ňom z rozprávania poškodenej a že mu dala peniaze na kúpu ich spoločného rodinného domu na G., ale že V. X. jej peniaze nechce vrátiť. Nespomínala mu však, že mala možnosť peniaze veľmi výhodne investovať. Napriek tomu, že poškodená mu mala povedať, aby ho požiadal, aby jej peniaze vrátil, o žiadnych peniazoch s ním svedok nehovoril a povedal mu, aby sa do nich nestaral, načo poškodená Š. poslala z bytu preč. V súvislosti s výpoveďou tohto svedka uvádzal, že poškodená mu uviedla odlišnú verziu, než orgánom činným v trestnom konaní, čím sa vôbec súd nezaoberal a tým spochybnila svoju dôveryhodnosť, napriek tomu, že ide o dôležitú súčasť opisu skutku, čo svedok Š. spochybnil a on ju popiera.

V súvislosti s tvrdením súdu, že mal vedomosť o úsporách poškodenej, poukázal na jej výpoveď, keď uviedla, že ho nikdy neinformovala o svojich úsporách, svoju finančnú situáciu s ním neriešila a to ani pred ich spoločným spolužitím. Preto za pochybné považuje tvrdenie, že ako sa mohol votrieť do priazne poškodenej za účelom podvodného vylákania jej úspor.

Namietal aj tvrdenie súdu, že majetkové pomery poškodenej jej umožňovali investovať sumu 10 900,-eur, ktorú sumu mu mala odovzdať po ich výbere z účtov, za účelom zhodnotenia v neexistujúcej investičnej akcii. V tejto súvislosti uviedol, že nikdy nenamietal, že poškodená mohla v rozhodnom období disponovať sumou 10 900,-eur, avšak podľa vlastných vyjadrení poškodenej, mala vysoké mesačné výdavky 900,- až 1000,- eur za mesiac, ktoré nemohla dokázať hrať zo svojich príjmov, keďže poberala invalidný dôchodok a ten nepokrýval ani povinnosť platiť nájomné. Z výpisov účtov poškodenej vyplýva, že rozdiel v príjmoch a výdavkoch riešila výberom svojich úspor, spravidla aspoň vo výške 1000,-eur. Keďže od začiatku namietal tieto okolnosti, poškodená na otázku z akých peňazí vlastne žila, reagovala zmenou svojej výpovede, že časť peňazí vo výške 2000,-eur, ktorú mu mala odovzdať v októbri 2012, získala založením zlata v záložni, čím sa podstatným spôsobom odchýlila od svojich dovtedajších výpovedí, keď opakovane tvrdila, že mu odovzdala peniaze vybraté z účtu, čo

doložila aj potvrdeniami o výbere hotovostí 2000,-eur, 5000,-eur, 9000,-eur a 3000,-eur. Nedôveryhodne preto vyznieva výber zo 14.08.2012 vo výške 2000,-eur a tvrdenie poškodenej o zisku zo založenia zlata. Za zarážajúcu považuje aj tvrdenie poškodenej, v čom mala spočívať investícia, ktorá jej mala priniesť rozprávkovo vysoké úroky 650,-eur mesačne, čo je úrok cca 110 % p.a., pričom sa nikdy nestretla ani s osobou, ktorá jej mala životné úspory zhodnotiť a s obžalovaným ani neriešila odmenu za sprostredkovanie, ani províziu pre burzového makléra. Namietal, že keď mala prevziať za pol roka výnosy v celkovej výške 3 900,-eur, príjem z kapitálového majetku nepriznala, čo značne spochybňuje verziu poškodenej. Nepriznala sa ani svojmu manželovi. Preto namieta existenciu „ investície“. Za podporné v tejto súvislosti považuje aj skutočnosť, že potom, ako mal prijať sumu 7000,-eur, teda po dosiahnutí cieľa, ktorým malo byť podľa súdu vylákание peňazí, neopustil spoločnú domácnosť, ale poškodenej miesto toho údajne vyplácal mimoriadne veľkorysé výnosy a naďalej s ňou žil v garsónke. Za logické považuje, že nemal vedomosť, že v budúcnosti poškodená dostane ešte ďalšie vyplatené peniaze 3 000,-eur za byt a 900,-eur z úveru. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že podľa poškodenej, on mal založiť zlato v záložni a získané peniaze jej poctivo odovzdať. Preto všeobecne namietal hodnotenia súdom prvého stupňa, že poškodená nemala dôvod škodiť obžalovanému a že vypovedá pravdu s tvrdením, že bola pod prísahou a preto vypovedá pravdu, čo nemá oporu v zákone a navyše neprimerane zvýhodňuje poškodenú pred ním. Namietal aj nezohľadnenie skutočnosti, že poškodená požadovala náhradu 10 900,-eur napriek tomu, že 3 900,-eur jej podľa vlastných vyjadrení mal vrátiť. Preto ju považuje v jej výpovediach za nekonzistentnú, nakoľko ak by poberala mesačné výnosy tieto, ako by pochádzali zo skutočnej investície a boli jej riadnym a oprávneným príjmom, v jeho prípade pri trestnom stíhaní bola investícia pre poškodenú podvod a žiada celú sumu späť. Kredibilitu poškodenej nemôže zakladať ani znalecký posudok, ktorý bol vo veci vypracovaný.

Na záver poukázal, že napriek tomu, že podala na neho trestné oznámenie, naďalej sa s ním stretávala a to v jej byte a položil otázku, prečo by sa potom, ak opustil spoločnú domácnosť, stretával s obeťou, ktorú pripravil o úspory. Náhodné stretnutie 29.03.2014 sa malo udiat' na adrese, kde poškodená býva a pri rovnakej otázke dal do pozornosti, že prečo by vysedával na lavičke pod jej domom a vystavoval sa tak zbytočnému riziku. Preto je toho názoru nebolo preukázané, že sa stal skutok, z ktorého je obžalovaný a za ktorý vo väzbe vykonal už nemalú časť a navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodiť.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný zotrval na podanom odvolaní s poukazom na písomné dôvody odvolania s tým, že zdôraznil zmeny vo výpovediach poškodenej, ktorá si sama svojimi výpoveďami navzájom odporovala a každá jej výpoveď bola reakciou na obhajobné prednesy obžalovaného. Poukázal aj na výpoveď svedka Š., ktorý mal obžalovaného nájsť v byte poškodenej v čase, keď podala na neho trestné oznámenie, že nereálne boli finančné úspory poškodenej, ktorými preukazovala jeho konanie a ňou udávané výbery a potvrdené výpismi preukazujú, že poškodená žila nad svoje pomery a finančné výbery pravdepodobne minula pre vlastnú potrebu. Argumentoval aj nelogičnosťou tvrdenia poškodenej, že ho našla na lavičke sedieť po tom, ako mal na nej spáchať podvod, nakoľko podvodník by sa tak predsa nesprával. Navrhol ho preto oslobodiť spod obžaloby.

Poškodená uviedla, že odvolanie nepodala a nemá čo viac uviesť.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave v konečnom návrhu uviedla, že považuje rozsudok súdu prvého stupňa za správny a zákonný a preto navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný X. Q. na záver uviedol, že sa cíti nevinný.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal (mohol podať) odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, ale len sčasti.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízného princípu, determinovaným uvedeným ustanovením, je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal

odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady je to, že odvolací súd musí prihliadať aj na chyby, ktoré sice odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali, (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t.j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

V nadväznosti na vyššie uvedené, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu obžalovaného, odvolací súd primárne preskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku a aj konanie, ktoré týmto výrokom prvostupňového rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že tieto sú v súlade so zákonom.

Odvolací súd konštatuje, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci, v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. a tieto okresný súd správne vyhodnotil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Skutkové zistenia súdom prvého stupňa sú správne a zodpovedajú dokazovaniu, ktoré bolo vykonané v konaní pred okresným súdom. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy, potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe, ktorá na obžalovaného X. Q. bola podaná. Dôkazy pritom vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v intenciách ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. súd prvého stupňa podrobne a vyčerpávajúcym spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.

Krajský súd si preto plne osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že skutok popísaný v napadnutom rozsudku sa stal a spáchal ho obžalovaný X. Q. spôsobom v ňom popísaným. Nemá preto pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku sú v súlade so stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickej dobe a nezákonným spôsobom, uvedeným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že poškodenú L. Š. uviedol do omylu, pričom jej tak spôsobil väčšiu škodu, čo je škoda prevyšujúca sumu 2 660,- eur (§ 125 ods. 1 Tr. zák.).

Odvolací súd sa preto plne stotožňuje s výrokom o vine obžalovaného tak, ako ho ustálil prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania. Ustálenie skutkového stavu veci zodpovedá predovšetkým zákonne zadováženým dôkazom. Čo sa týka výroku o vine v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku krajský súd nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie veci a uplatnenie práva obžalovaného na obhajobu. Pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam. Vzhľadom k tomu, že skutkové zistenia okresného súdu sa opierajú o dôkazy, na ktoré sa poukazuje v napadnutom rozsudku a o ich vierohodnosti a zákonnosti nemá pochybnosť ani odvolací súd, preto si ich v celom rozsahu osvojuje a v jednotlivostiach na ne aj odkazuje.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní spáchanie skutku popieral, pričom primárne poprel, že by s poškodenou mal nejaké finančné transakcie, ani že by ju naviedol na investovanie peňazí, pričom namietal, že by vôbec poškodená mohla mať predmetnú sumu peňazí, keď bola invalidnou dôchodkyňou a že nevedel ani o jej finančnej situácii.

Vina obžalovaného bola aj podľa názoru odvolacieho súdu preukázaná práve výpoveďou poškodenej L. Š., ktorá od začiatku trestného stíhania obžalovaného usvedčovala zo spáchania skutku tak, ako správne na to poukázal okresný súd, čo namietal obžalovaný nielen v konaní pred okresným súdom, ale aj v podanom odvolaní, s ktorými námietkami sa už dostatočným spôsobom vysporiadal prvostupňový súd, na čo odvolací súd poukazuje. Potrebné je pritom uviesť, že poškodená od počiatku trestného stíhania rovnako usvedčovala obžalovaného, čomu zodpovedali aj preukázané výbery z jej účtu v banke na rozhodné sumy a že mu teda za účelom výnosného zisku investície peňazí odovzdala dňa 14. augusta 2012 čiastku 2 000,-euro, dňa 3. októbra 2012 čiastku vo výške 5 000,- euro, dňa 29. apríla 2013 čiastku 900,- euro a dňa 16. mája 2013 čiastku 3 000,- euro, celkove teda čiastku vo výške 10 900,- euro. Odvolací súd pritom poukazuje na jej rovnaké výpovede, pokiaľ ide o okolnosti tohto „investovania“, že obžalovaný jej navrhol, že prostredníctvom známeho Q. G. V. môže investovať 7 000,- euro, ktoré jej mali byť vrátené 31. marca 2013, pričom každý mesiac jej mali byť vyplatené výnosy á 650,- euro. Preto na dva krát vybrala zo svojho účtu 2 000,- euro a 5 000,- euro a celkovú sumu 7 000,- euro odovzdala obžalovanému 3. októbra 2012, ktorý jej aj každý nasledujúci mesiac vyplatil šesťkrát sumu á 650,- euro a k marcu 2013 to bolo celkovo 3 900,- euro. Keďže s obžalovaným sa dohodla, že pôvodný vklad 7 000,- euro, ktoré jej mal k 31. marcu 2013 vrátiť, tieto na jeho podnet cez známeho Q. G. V. mal investovať do ďalšieho obchodu v P., do ktorého mal investovať aj obžalovaný svojou čiastkou, pričom celkovo malo byť investovaných 50 000,- euro. Preto s týmto súhlasila a doložila ďalších 3 900,- euro, ktoré vybrala na dvakrát 29. apríla 2013 a 16. mája 2013. Na vyššie preukázané okolnosti absolútne nemá vplyv odvolacia námietka obžalovaného, či z vyššie uvedeného zisku (3 900,- eur) poškodená priznala kapitálové výnosy, alebo nie, nakoľko jednak sa táto okolnosť neskúmala a nemala absolútne žiadny vplyv na posúdenie podvodného konania obžalovaného. Napokon sama poškodená uviedla, že uvedené sumy jej obžalovaný pravdepodobne mesačne vyplácal z jej pôvodne odovzdaných peňazí, takže nešlo o výnosy z kapitálového vkladu. Toto bolo napokon preukázané aj nepriamymi okolnosťami, či už falošnou identitou obžalovaného, ktorou vystupoval pred poškodenou, resp. okolnosťami, ako vystupoval pred poškodenou, či sa týkalo jeho zamestnania, rodiny a rodinných vzťahov tak, ako na to poukázal už prvostupňový súd. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku obžalovaného, že s poškodenou nebol zasnúbený a ani s ňou nežil, nešlo o nový jeho obhajovací prednes a s týmto sa taktiež vysporiadal už prvostupňový súd. Odvolací súd pritom dodáva, že je absolútne irelevantné, či bol alebo nebol zasnúbený s poškodenou, nesporne však bolo preukázané, že sa s ňou intenzívne stretával a to aj intímne, dokonca sám priznal, že až 2-3 krát do týždňa, samozrejme len v prenajatom byte poškodenej, takže v tomto smere tvrdenia poškodenej aj v tomto smere neboli vyvrátené a spochybniteľné, je len otázkou toho ktorého, ako tento ich vzťah každý z nich vnímal. Právne irelevantná v danom prípade bola aj námietka obžalovaného, že poškodená svedkovi O., prenajímateľovi predmetného bytu sa nepriznala, že obžalovaný u nej „načierne býva“. Preto ani odvolací súd nemal dôvod neveriť poškodenej, že sa obžalovanému zdôverila o svojich majetkových pomeroch a že mu aj dôverovala. Odvolací súd neakceptoval preto v tejto súvislosti odvolacie námietky príslušnej časti skutkovej vety napadnutého rozsudku, že by neboli preukázané a pokiaľ namietal okolnosti ohľadne finančných možností poškodenej, aj s týmito sa detailne vysporiadal už okresný súd. Ani odvolací súd nezhliadol podstatné a vec rozhodujúce rozpory vo výpovediach poškodenej, ktoré taktiež považoval za priame a usvedčujúce obžalovaného zo spáchania skutku a ktoré boli potvrdené aj nepriamo uvedenými výpoveďami svedkov Š. a O., ako detailne na to poukázal prvostupňový súd.

Za neopodstatnenú považoval aj odvolaciu námietku obžalovaného, pokiaľ za nelogické považuje náhodné stretnutie 29.03.2014, ktoré sa malo udiať na adrese, kde poškodená býva, že prečo by vysedával na lavičke pod jej domom a vystavoval sa tak zbytočnému riziku. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že obžalovaný tam bol objektívne zadržaný políciou a to práve na základe oznámenia poškodenej, nakoľko ten ani netušil, že poškodená ešte 10.07.2013 podala na neho trestné oznámenie a preto nemohol predpokladať jej aktívne konanie v tomto smere.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu súd I. stupňa správne ustálil, že žalovaný skutok sa stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku a to na základe zákonne vykonaného dokazovania, v rámci ktorého bolo vyprodukovaných dostatok dôkazov, ktoré preukazujú skutkový stav a aj jednoznačne

usvedčujú obžalovaného a preto ani neakceptoval jeho odvolacie námietky, že skutok nespáchal. Reťaz usvedčujúcich dôkazov, vo vzťahu k obžalovanému je ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti o jeho vine. Obžalovaný mal možnosť, ako aj príležitosť spáchať stíhaný skutok, za páchatela ho vyslovene označila poškodená Š. a nepriamo aj svedkovia Š. a O., ktorí boli zákonným spôsobom vypočutí, pričom logickým a vierohodným spôsobom popísali všetky rozhodné okolnosti a aj ostatný listinný a dokumentačný materiál.

Odvolací súd preto zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenie prvostupňového súdu tak, ako je vyjadrené v napadnutom rozsudku, bolo správne a úplné, lebo zodpovedá výsledkom dokazovania vykonávanom na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení podanej obžaloby a z toho pohľadu aj uznanej viny obžalovaného, odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. S obhajobnými námietkami obžalovaného, skutkovými a právnymi sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde. Vina obžalovaného musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založenom na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozvedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym a erudovaným spôsobom vyhodnotil trestné konanie, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Okresný súd detailne rozvedol v napadnutom rozsudku jednotlivé obhajobné tvrdenia obžalovaného a na strane druhej usvedčujúce dôkazy. Preto senát krajského súdu v tomto smere plne poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, bez potreby opakovania rovnakých úvah a tvrdení.

Nepochybil prvostupňový súd ani pri právnom posúdení skutku, keď tento kvalifikoval ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., nakoľko obžalovaný tým, že sa na škodu majetku poškodenej L.A. Š. obohatil tak, že túto uviedol do omylu tým, že nepravdivo sa pred ňou vydával za osobu V. X. a votrel sa do jej priazne a nadviazal s ňou intímny pomer a začal s ňou bývať v jej prenajatom byte a vediac o jej úsporách, od nej postupne vylákal peniaze v celkovej výške 10 900,- eur, ktoré vybrala postupne zo svojich účtov a odovzdala mu ich, napriek tomu, že nepravdivo predstieral možnosti výhodného investovania zhodnotenia peňazí, ktoré však obžalovaný nikde neinvestoval a použil nezisteným spôsobom, čím spôsobil poškodenej škodu vo výške 10 900,- euro, čo je škoda väčšia, dopustil sa vyššie uvedeného podvodného konania v priamom úmysle podľa § 15 písm. a/ Tr. zák. Obžalovaný teda už v čase preberania od peňazí vedel, že peniaze poškodenej nebude investovať spôsobom, ako jej uviedol lehotu a napokon tak neurobil ani doposiaľ a peniaze poškodenej ani nevrátil.

Nakoľko odvolaním obžalovaného bol napadnutý celý prvostupňový rozsudok, povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaným ustanovením § 317 Tr. por., bolo aj preskúmanie celej odsudzujúcej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo týmto výrokom, pričom dospel k záveru, že okresným súdom obžalovanému uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody 2 roky a 6 mesiacov so zaradením na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia za súčasného

zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/58/2014, zo dňa 25. augusta 2014, právoplatný dňa 25. augusta 2014, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad je aj čiastočne v rozpore so zákonom a aj neprimerane prísny.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Pri predmetnom prečine podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. zákonodarca stanovil ukladanie trestu odňatia slobody v rozpätí na jeden rok až päť rokov.

Prvostupňový súd pri ukladaní trestu obligatórne prihliadal na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti podľa § 36 a § 37 Tr. zák., pričom ustálil jednu priťažujúcu okolnosť u obžalovaného podľa § 37 písm. m/ teda, že už v minulosti bol súdne trestaný, že tento bol v minulosti postavený pred súd a bol už za trestný čin odsúdený, vychádzajúc z odpisu registra trestov, ako i z pripojených spisov a preto základnú trestnú sadzbu jeden rok až päť rokov upravil v súlade s ustanovením § 38 ods. 4 Tr. zák. na 28 mesiacov až päť rokov a obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní dva roky a šesť mesiacov.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona a ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. veta prvá odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 2 Tr. zák. páchatelovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 37 písm. h) Tr. zák. je priťažujúcou okolnosťou, že páchatel spáchal viac trestných činov.

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Pri ukladaní trestu súd musí obligatórne prihliadnuť na všetky poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. a/-m/ Tr. zák.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie

trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest súd ukladá, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu súd uloží trest straty čestných titulov a vyznamenaní, trest straty vojenskej a inej hodnoty, trest prepadnutia majetku, peňažný trest, trest prepadnutia veci alebo trest zákazu činnosti, ak bol taký trest uložený už skorším rozsudkom a ak tomu nebráni ustanovenie § 34 ods. 7 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252334'&ucin-k-dni='30.12.9999'>.

Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak

a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, alebo

b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný;

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252349'&ucin-k-dni='30.12.9999'> podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatel'ovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Ustanovenie § 49 ods. 2 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252349'&ucin-k-dni='30.12.9999'> platí rovnako.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. pri určení probačného dohľadu ustanoví súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň súd uloží obmedzenia alebo povinnosti, ktoré sú súčasťou probačného dohľadu.

Podľa § 51 ods. 4 písm. e/ Tr. zák., okrem ďalších povinností spočívajú aj v príkaze osobne alebo verejne sa ospravedlniť poškodenému.

Podľa § 51 ods. 5 Tr. zák. páchatel', ktorému bol uložený probačný dohľad, je povinný strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom.

Podľa § 51 ods. 6 Tr. zák. skúšobná doba podľa odseku 2 <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%252351'&ucin-k-dni='30.12.9999'> sa nevzťahuje na výkon ostatných trestov uložených popri probačnom dohľade.

Podľa § 51 ods. 7 Tr. zák. doba, po ktorú odsúdený, ktorému bol uložený probačný dohľad, viedol v skúšobnej dobe riadny život, dodržiaval podmienky dohľadu a splnil uložené obmedzenia a povinnosti, sa započítava do skúšobnej doby, ktorá bola určená pri uložení nového probačného dohľadu uloženého za ten istý skutok, alebo do skúšobnej doby určenej pri uložení úhrnného trestu alebo súhrnného trestu.

Vo všeobecnosti je potrebné skonštatovať, že pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, prípadne obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď

možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

V ustanovení § 34 ods. 6 Tr. zák. je stanovené, že tresty uvedené v § 32 <javascript: %20fZzSRInternal('30279',%20'3960978',%20'3960978',%20'4777092',%20'4777105',%20'0')> možno uložiť samostatne alebo možno uložiť viac týchto trestov popri sebe. Za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje päť rokov, musí súd uložiť trest odňatia slobody. Súčasne stanovil, že ak súd odsudzuje páchateľa za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný a ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Pokiaľ ide o ukladaný súhrnný trest, správne okresný súd z pripojeného spisu Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2 T/58/2014, z rozsudku z 25. augusta 2014, právoplatného toho istého dňa, že predmetný skutok dokonaný (16.05.2013) spáchal obžalovaný skôr, ako je vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Malacky a preto bolo potrebné ukladať obžalovanému súhrnný trest tak, ako aj správne postupoval okresný súd, v danom prípade podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., nakoľko mu ukladal trest za dva prečiny. Potrebné je pritom uviesť, že v tomto odsúdení bol obžalovaný za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/, písm. c/ Tr. zák. uložený podmienený trest odňatia slobody 1 rok a 8 mesiacov s odkladom na skúšobnú dobu 2 roky a 6 mesiacov (do 25.02.2017) s obmedzením nahradiť v skúšobnej dobe nahradiť zameškané výživné.

Pri predmetnom prečine podvodu podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., tak ako správne uviedol okresný súd, zákonodarca stanovil trestnú sadzbu odňatia slobody od jedného roka až päť rokov a pri prečine zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. (rozsudok Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2 T/58/2014 z 25. augusta 2014) je rovnaká trestná sadzba odňatia slobody.

Okresný súd pochybil, keď neaplikoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., teda že obžalovaný spáchal dva trestné činy, v danom prípade prečiny, ktoré pochybenie napravil odvolací súd. Vzhľadom k tomu, že len obžalovaný podal odvolanie, nepriznal mu, na rozdiel od okresného súdu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že bol už za trestný čin odsúdený, nakoľko súd môže podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto okolnosť neprihliadať. Odvolací súd preto neprihliadol na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného vzhľadom k tomu, že posledné relevantné odsúdenia mal vo všetkých prípadoch za druhovo inú trestnú činnosť (trestný čin zanedbania povinnej výživy) a vo zvyšných piatich sa na neho hľadí, ako by nebol odsúdený.

Krajský súd, akceptujúc čiastočne odvolacie námietky obžalovaného ohľadne okolností, nielen bezprostredne predchádzajúcich spáchanému skutku, ale aj celkových okolností skutku, dospel k záveru, že obžalovanému X. Q. bude postačujúci podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4, § 37 písm. h/ Tr. zák. v trvaní dva roky a šesť mesiacov, teda v rovnakej výmere, ako postupoval prvostupňový súd.

Odvolací súd, na rozdiel od okresného súdu, umožnil obžalovanému podmienený odklad tohto trestu podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s probačným dohľadom na skúšobnú dobu štyri roky, za súčasného uloženia povinnosti osobne sa poškodenej L. Š. ospravedlniť podľa § 51 ods. 4 písm. e/ Tr. zák.

Vzhľadom k tomu, že bol obžalovanému uložený súhrnný trest, podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zrušil aj výrok o treste rozsudku Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/58/2014, zo dňa 25. augusta 2014, právoplatný dňa 25. augusta 2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Zo zákona bol povinný obžalovanému uložiť podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. povinnosť uhradiť v priebehu skúšobnej doby zameškané výživné vo výške 1125,20 eur tak, ako bola uložená rozsudkom Okresného súdu Malacky, sp. zn. 2T/58/2014, zo dňa 25. augusta 2014.

Podľa odvolacieho súdu v prvom rade trest odňatia slobody uložený takýmto spôsobom, zabezpečí kontrolu spoločnosti nad správaním sa obžalovaného tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej

činnosti. V prípade nepodmienečného trestu odňatia slobody, akým ho uložil okresný súd, by sa obžalovaný nenachádzal na slobode. Po prepustení z nepodmienečného výkonu trestu, by však spoločnosť stratila možnosť reálnej kontroly nad správaním sa obžalovaného na slobode. Preto sa odvolaciemu súdu javí účelnejším a spravodlivejším uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom na uvedenú skúšobnú dobu s probačným dohľadom, ktorý omnoho efektívnejšie vyvolá kontrolu jeho správania sa po dobu štyroch rokov. V druhom rade uložený trest odňatia slobody odradí iných od páchania takéhoto druhu trestných činov. Odvolací súd k tomuto poznamenáva, že trestná činnosť, pre ktorú je obžalovaný stíhaný, je v súčasnej dobe dosť rozšírený, takže uloženie podmieneného trestu odňatia slobody, ostatných možných páchatel'ov, odradí od súčasného trendu a nesprávneho a nezákonného spôsobu vedenia svojho života. V treťom rade uložený trest odňatia slobody dostatočne vyjadruje aj morálne odsúdenie osoby obžalovaného spoločnosťou. Je potrebné uviesť, že spoločnosť veľmi citlivo reaguje na totožnú či obdobnú trestnú činnosť páchanú práve takým spôsobom.

Odvolací súd dodáva, že uloženie nepodmienečného trestu nie je univerzálnym trestom a to ani v dobe, keď sú možnosti riešiť trest nespojeným s odňatím slobody. Navyše umiestnenie obžalovaného do prostredia, ktoré nie je len nápravovúchovným, ale aj značne kriminogénnym je taktiež, vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným okolnostiam, zrejme v rozpore s účelom trestu. Napokon pre obžalovaného, ktorý je momentálne bez riadneho pracovného pomeru, ale so snahou zarobiť si finančné prostriedky aspoň brigádnicke, bude účelnejšie, aby si počas výkonu uloženého podmieneného trestu našiel zamestnanie, aby tak mohol nielenže si naďalej plniť svoju vyživovaciu povinnosť, ale aj počas uloženej skúšobnej doby zameškané výživné zaplatiť, čo bude dôležitým hľadiskom pre posúdenie, či sa v skúšobnej dobe obžalovaný osvedčí alebo nie. Uložený trest vychádza zo zásad ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 Tr. zák. v každom smere aj spolu s uloženou povinnosťou zaplatiť v priebehu skúšobnej doby dlžné výživné vo výške, za akú bol uznaný za vinného, ktorú považoval za potrebnú uložiť, je podľa senátu odvolacieho súdu rozhodnutím správnym, zákonným, spravodlivým a dostatočným a vonkoncom nie neprímeraným, nielen pre potrestanie obžalovaného, ale aj jeho nápravu. Je v súlade so zásadou, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému prečinu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona a tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Skúšobná doba začína obžalovanému plynúť v súlade s § 51 ods. 2 veta druhá Tr. zák. v deň nasledujúci po dni nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia a počas jej plynutia bude povinný viesť život riadneho občana, nedopustiť sa trestnej činnosti, priestupku alebo iného protispoločenského konania, podrobiť sa probačnému dohľadu so súčasne uloženou povinnosťou počas plynutia skúšobnej doby uhradiť zameškané výživné a aj osobne sa poškodenej I. B. ospravedlniť, v opačnom prípade súd vysloví, že sa neosvedčil a trest vykoná.

Vo zvyšnej časti zostáva napadnutý rozsudok nezmenený, okrem výroku o vine a právnom posúdení skutku, tak aj výrok, ktorým bola podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodená L. Š. s nárokom na náhradu škody odkázaná na občianske súdne konanie, ktoré výroky sú v súlade so zákonom.

Na základe vyššie uvedeného a na základe odvolania obžalovaného X. Q. Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.